

DE SPECHT EN DE RADIO

Al diverse malen verschenen in dit tijdschrift korte mededeelingen over het trommelen van spechten op bamboe antennemasten (D.T.N., 30, p. 129 en 164).

De heer VAN STEENIS haalde o. a. een opmerking aan van den heer H. C. D. DE WIT, dat spechten ook in radio-masten zouden nestelen. Of dit zoo is, kan ik bevestigen noch ontkennen. Wel kan ik bevestigen, dat ze het probeeren.

In Mei 1941 begon een spechtenpaartje (*Dryobates a. analis* (BP.) belangstelling voor mijn antennepaal te vertoonen. Reeds 's morgens om kwart over zessen waren ze in de weer en hielden hun gehamer den heelen morgen met langere of kortere tusschenpoozen vol. Soms om beurten, soms tegelijk, hakten ze ijverig los op de internodiën in het bovenste deel van de bamboe, minstens 10 meter boven den beganen grond. Wat de technische redenen waren van hun voorkeur voor de knopen kan ik moeilijk zeggen, doch een feit is, dat ze achtereenvolgens verschillende internodiën onder handen namen. De meeste pogingen bleven echter vruchteloos (fig. 1). Eindelijk slaagden ze er in een behoorlijk gat

te krijgen, dat ze direct begonnen te verwijden (fig. 2). Het hakken werd nu afgewisseld met inspecties van het interieur, waar ze om beurten geheel in verdwenen om dan weer triomfantelijk door de nieuwe voordeur naar buiten te kijken. Bij nader inzien vonden ze de woning blijkbaar toch nog te klein en besloten de holte grooter te maken. Een specht verdween in het nestgat en het gehamer klonk nu niet óp, maar in de bamboe. Het zal ongetwijfeld een groote teleurstelling voor het echtpaar zijn geweest toen ze, bij het uitdiepen van hun nestholte, plotseling aan den anderen kant de blauwe lucht weer zagen. Fig. 2 toont vrij duidelijk de plek in den achterwand waar hun activiteit te ver ging. Het nestgat werd toen verlaten. Nog enkele weken beproefden ze hun krachten op een paar andere internodiën doch half Augustus lieten ze de bamboe definitief in den steek. Wel hoorde ik ze nadien nog een paar maal op boomen in de buurt roffelen, maar of ze er nog in geslaagd zijn elders een broedsel groot te brengen, is mij niet bekend.

De heer VAN STEENIS veronderstelde, dat de muzikale opzet van het trommelen in twijfel getrokken moest worden. Daarvan ben ik nog niet zoo zeker. Tijdens hun werkzaamheden vloog een van de spechten (het mannetje?) vaak naar een naburigen antennepaal, sloeg daar een roffel en keerde weer

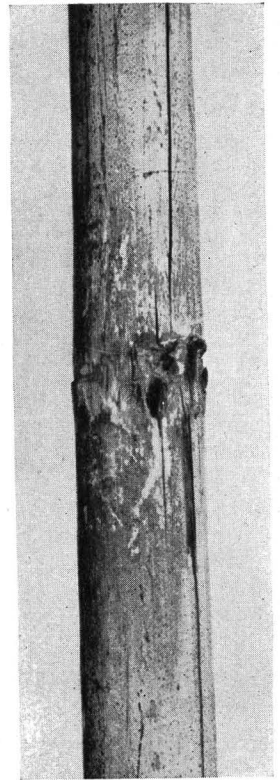

Fig. 1.

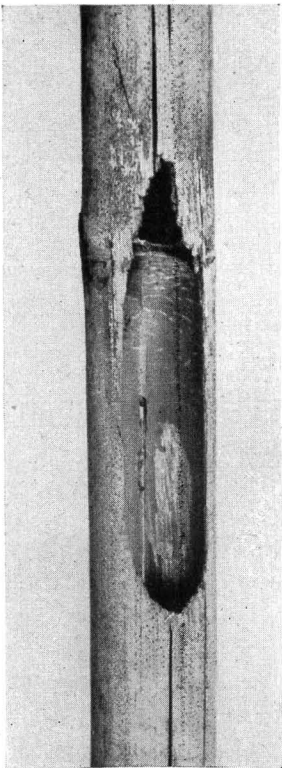

Fig. 2.

naar onzen paal terug. Bovendien is van de Europeesche soorten van het geslacht *Dryobates* bekend, dat zij in den paartijd een snel gehamer laten hooren bij wijze van „display”, het z. g. „snorren” (vgl. VAN OORT, De Vogels van Nederland IV, 1930 p. 45). Het is dus niet onmogelijk, dat de Indische soort iets dergelijks vertoont.

Buitenzorg.

A. C. V. VAN BEMMEL.

DE ZUIDHELLING VAN DEN SEMEROE

Hoewel het niet in mijn bedoeling lag reeds nu mededeelingen te doen over de flora van de Zuid-Semeroehelling, daar mijn waarnemingen daaromtrent nog te vluchtig zijn, lijkt het mij toch van belang dit maar vast te doen. Mijn tweede „meer uitgebreide beklimming” van den Semeroe, die ik mij voorgenomen had met de Lebaran te ondernemen, zal vermoedelijk wel voor korter of langer tijd uitgesteld dienen te worden, in verband met de eind September plaatsgevonden hebbende erupties.

Het betreffende terrein thans kennende, lijkt het mij, zoo niet gevaarlijk, dan toch hoogst onprettig, de steile puinhellingen nu wederom te beklimmen, daar er thans ongetwijfeld zeer zware asch- en puinlagen gevallen zijn, die het gevaar voor lawines in dit gebied zeer verhoogden.

Ik beklom nl. den Semeroe vanuit het Zuiden, een minder gebruikelijke weg en ook ongetwijfeld één van de moeilijkste, juist twee weken vóór de eruptie op 21 Sept. 1941.

Boven de theetuinen van de ond. „Molio-Ardjo” komt men in het bosch terecht, dat hier gekenmerkt wordt door veelvuldig voorkomende, enorme bamboestoelen. De ondergroei bestaat uit de gewone onkruidflora, bestaande uit

Impatiens, *Elatostema*, *Ophiorrhiza*, *Acronichia* en *Rubus* spp.

Na een kali'tje te zijn overgestoken en tegen een 50 m hooge, oude aardstorting te zijn opgeklommen, die zwaar begroeid was met *Buddleia asiatica*, *Rubus* en *Blumea balsamifera*, komt men op een kam, die een gemengde loof- en tjemarabosch-vegetatie draagt. Hier komen zeer veel voor *Quercus acuminatissima*, *Engelhardtia*, de Eschdoorn *Acer niveum*, *Pentapanax*, *Pittosporum monticaulum*; de ondergroei bestaat uit *Zingiberaceae*, *Ophiorrhiza* sp., *Begonia robusta*, *Spilanthes grandiflora* (op de lichtere deelen), en *Desmodium scalpe*. De boomstammen waren dik begroeid met mossen en vliesvarens, wel een bewijs dat deze Z.-helling zeer vochtig is. Hier en daar vliesvarens verzamelend, vond ik al dadelijk verschillende

Fig. 1. Het duinlandschap aan de boschgrens, Z.-Semeroehelling. Midden, rechts en links onder *Polygonum* als „pionier”.